

Iz kapitola 17.

[1] Výnos o Damašku: "Hle, Damašek přestane být městem, stane se hromadou sutin. [2] Opuštěná města Aróeru budou patřit stádům; tam budou odpočívat a nikdo je nevydělá. [3] Zanikne pevnost v Efrajimu i království v Damašku. S pozůstatkem Aramejců to padne jako se slávou Izraelců, je výrok Hospodina zástupů." [4] "V onen den vybledne Jákobova sláva a jeho tučné tělo zhubne. [5] Bude tomu, jako když se při žni sklízí obilí, když se do náručí shromažďují klasy, jako když se klasy posbírají v dolině Refájců. [6] Zbudou pak jen paběrky jako při srážení oliv, dvě tři olivky na samém vršku a čtyři pět na plodných větvích, je výrok Hospodina, Boha Izraele." [7] V onen den vzhledne člověk k tomu, který ho učinil, a jeho oči budou patřit k Svatému Izraele. [8] Už nebude vzhlížet k oltářům, dílu vlastních rukou, ani nebude patřit na to, co vyrobil svými prsty, na posvátné kůly a kadidlové oltáříky. [9] V onen den budou jeho záštitná města jako opuštěná a houštím zarostlé vrcholky, jež pronárody opustily před syny Izraele; zpustnou. [10] Vždyť jsi zapomněla na Boha, svou spásu, nepamatovala jsi na svoji záštitnou skálu. Proto vysazuješ sadbu rozkoší a pěstuješ cizokrajnou révu. [11] V den, kdy je sázíš, oplocuješ je, za jitra pečuješ, aby tvá setba vyrašila. Ale žeň prchne v den nemoci a bolesti nevyléčitelné. [12] Běda! Hluk četných čeledí lidských hlučí jak hlučící moře, hukot národů hučí podoben hukotu dravých vod. [13] Národy hučí jak hukot mnohých vod, leč okřikne je a utekou daleko, hnány jako plevy větrem po horách a jako chmýří ve vichřici. [14] Z večera ještě plno hrůzy, a než vzejde jitro, je po všem. Takový je úděl těch, kteří nás plení, los těch, kdo nás olupují.